

dopustilo Mat. Prosen-u in Jan. Kucler-ja iz Lesnega brda za sodni okraj vrhniški. Zbornica je priporočala, da naj se razširi zidarsko dopustilo Peter Jenko-tu iz Spodnje Šiške na sodni okraj ljubljanske okolice, Gregorju Stanovniku iz Ljubogojne na občine Brezovica, Dobrova in Log in Antonu Kovina iz Bevk na občine Vič, Polhovgradec, M. D. v Polji in Št. Vid.

c) Na c. kr. okrajno glavarstvo v Postojini je poročala zbornica, da naj se podeli zidarsko dopustilo Francu Rasporu iz Vrhpolja, Francu Breclj-u iz Zapuž, Jož. Mikuž-u iz Hruševja in Antonu Breclj u iz Zapuž za politiški okraj postojinski, potem kamnoseško dopustilo Antonu Stegel-u iz Kal-a za sodne okraje postojinski, bistriški in senožeški. (Dalje sledi.)

Kmetijstvo.

Vravec na zatožni klopi.

Vravec ima med kmetovalci več nasprotnikov kakor prijateljev, več zatožnikov, kakor zagovornikov. Nekateri menijo pač, da on več koristi kot žužkojed, kakor pa škoduje na žitnem polji in da bi gosenice in druge žuželke vse pokončale, če bi njega ne bilo — a ta ugodna sodba je le prav redka, in večina poljedelcev, zlasti tistih, katerim ni toliko za sadjerejo, kolikor za žitni pridelek, smatrajo vrabca svojim sovražnikom ter mu strežejo po življenju. — Grajščak Schütze v Titelshofu na Pruskem piše o vrabcu tako-le:

Kot kmetovalec moram odločno zanikati, kar nekateri trde, da vravec namreč s tem, kar koristi, bogato povrača prizadeto škodo. Nam kmečkim gospodarjem gre v prvi vrsti za žito in ne prav toliko za sadje in vinorejo.

Če bi bilo dokazano, da vravec pokončuje take žuželke, katere škodujejo raznim žitom, kakor na pr. žitne črve, poljske polže, šiškariče, posebno pa največje žitne sovražnike, zaplivke *Cecidomyae tritici*, žitne jegulčice (*Anguillulae tritici*), pridružil bi se takoj sodbi, da vravec toliko koristi, kolikor škoduje. To pa ni tako, marveč se hrani vravec, zlasti kadar gnezdi, večinoma z gosenicami in listnimi ušmi, katere pobira na sadnem drevju in grmovju.

Če hočemo tudi priznati, da v tem slučaju sadje rejcu več koristi nego škoduje, dasi je znano, da razjeda ob enem listno in cvetno popje, da si oslaja kljun na črešnjah in sladkem sočivju, ne more vendar nihče dokazati, da je vravec pravemu kmetijstvu koristen. V pokončevanje žitnih škodljivcev ne pripomaga on tako rekoč prav nič. V dobi, ko razpašajo te žuželke svojo požrešnost, ni videti nobenega vrabca na polji; takrat se potika on po dvoriščih in po vrtih. Kakor hitro pa začenja žito dobivati mlečno zrnje, loti se takoj svojega pokončevalnega dela.

Sicer bi bilo lahko prenašati škodo, ki jo ta nepridiprav prizadeva samo z obiranjem zrnja; veliko huje škoduje s tem, da lomi stebila, vsled česar ne more klasje dozoreti. Nihče si ne more misliti, kako grize kmeta, ko vidi na skrbno obdelani njivi, ki je obetala bogato žetev, vse polno polomljenega žita.

Jaz cenim škodo, ki mi jo narejajo na ta način vrabci na 100 hektarjih orane zemlje, poprečno na letnih 180 gld. A drugi tožijo, da so še huje oškodovani; in jaz jim to rad verjamem, ker že leta in leta preganjam te hudobne škodljivce ter si na vse verne načine prizadevam, kako bi jih popolnoma zatrl; pa vse zaman! Kakor se ni sto in stoletnemu prizadevanju posrečilo, da bi se bile popolnoma zatrle lisice, podgane in miši, ravno tako ni možno pregnati vrabcev. Jaz streljam vrabce po leti in po zimi, jih pokončujem velike množine, plačujem za pobiranje gnezd itd., pa le nič ne pomaga.

Na to bi se mi lahko ugovarjalo, da bi bil ves drugačen uspeh, ako bi vsi tako delali, kakor jaz. Toda če zažene tudi na tisoče ljudi bojni klic proti vrabcem, bo kmečka nemarnost vendar skrbela za to, da se nič prehudega ne zgodi požrešnemu rodu. So pač taki povsod, da dajejo varno zavetje tatu, tudi če vedo, da jih jutri lahko okrade.

Pa če se tudi kdaj popolnoma zatre vrabčji rod, ne bo kmetovalec nikdar pogrešal „tega posredovalca med mestom in deželo“. Kakor sem zapazil, stopijo na njegovo mesto druge žužkojede ptice, katere sicer odganja prepirljivi in oblastni vravec.

Najhuje me jezi, ko vidim, kako pomladi zaseda gnezda lastovkam, še predno prihajajo v deželo; in te tako koristne ptice bi morale vedno z nova graditi, ako bi jim jaz ne pomagal izganjati roparja. Na enako nesramen način si prilastuje vravec vsako duplino na mojem vrtu, kjer bi se sicer rad vgnjezdil brbljavi škorec ali najmarljivejšja mrčesna pokončevalka — drobna senica.

V Avstraliji so nekdaj uvedli vrabce, ker so se nadejali od njih koristni, a zdaj, kako srčno radi bi se jih znebili! Tudi Brehm pripoveduje, kako je po opazovanji prirodoslovca Bolle-ta postal španski ali močvirni vravec, ki je soroden našemu domačemu vrabcu, prava šiba božja na kanarskih otokih“.

Poučni in zabavni del.

Usoda.

Spisal Julij B.

Večer. Mala sobica kočarja Jurina v Stranskivasi že dolgo ni bila tako razsvetljena, kakor danes. Pri skromno nakičenih jasliah je klečala Jurinova obitelj — žena z dvema otrokoma — ter molila za gospodarjem in hvalila Boga, ker ji je dal dočakati zopet jedenkrat ta prelepi večer. Ganljivo je bilo videti nedolžna otročička, ki sta s povzdignjenima ročicama z božjim strahcm zrla v jaslice, kakor da bi razumela vse tajnosti pomenljivega večera. Bila sta deček in deklica v nežni starosti, drug lepši od družega, jeden bolj čvrst in zdrav, nego drugi.

Po končani molitvi je razlagal Jurin svojima otrokoma, katera je ljubil nad vse, pomen današnjega večera. Otroka sta ga pogledovala resno s svojimi velikimi krasnimi očmi ter ga zvesto poslušala.